

Homilies

FESTA DEL SANTÍSSIM MISTERI

Sant Joan de les Abadesses, 11-9-2016

Fou en l'Any de la Fe, convocat pel sant pare Benet XVI, fa ara tres anys, que vaig presidir l'ofici de la festa del Santíssim Misteri, i de nou, en ple Any Sant de la Misericòrdia, convocat pel papa Francesc, torno a ser entre vosaltres seguint la tradició multiseular de venerar el Santíssim Misteri. Fou l'any 1619 quan es va instituir aquesta festa –som, per tant, ben a prop del quart centenari de la festa del Santíssim Misteri– i un any més la vila de Sant Joan és fidel a venerar el misteri que, en passar els segles, continua il·luminant la vida dels santjoanins.

Hi ha, a més, una efemèride que ens cal tenir present. Aquest any celebrem el centenari de la mort del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic. I, en aquest mateix lloc, tan estimat per ell, visitat, tant en la seva vida laical com sacerdotal i episcopal, és just que d'ell fem recordança i encara més quan l'any 1900 va escriure una carta pastoral sobre el Santíssim Misteri, tant per als santjoanins com per a tots els fidels d'arreu de la comarca, per convidar-los a un romiatge al prodigi eucarístic del Santíssim Misteri de Sant Joan de les Abadesses, ja que aquell any era jubilar.

El Dr. Torras i Bages en aquesta carta pastoral, amb el seu cor de cristià i de pastor, s'estenia en elogis del prodigi del Santíssim Misteri i s'endinsava en les profunditats d'aquest misteri que és ple de llum per a tots els qui amb cor d'infant i mirada de pobre s'agenollen amb afectes de veneració i estima davant la imatge i el prodigi eucarístic del Santíssim Misteri de Sant Joan de les Abadesses. Ell mateix expressava: «En eixes valls pirinenques, plenes de meravelles de la naturalesa, aiguaneixs dels rius que reguen la nostra terra, en les muntanyes que fan de capçalera al Principat de Catalunya, d'una arquitectura sublim, més gran que les més admirables catedrals que el geni de l'home ha bastit en honor de son Criador, abunden també els prodigis de la gràcia, i com cabalosos cristal·lins rius d'allí baixaren

per a regar la nostra cristiana terra, com aigües de virtut sobrenatural, devocions seculars que emanen de prodigis i misteris. –I continua:– El Santíssim Misteri és un monument de la nostra vida popular, de la vida espiritual del nostre poble, que assenyala una victòria d'ordre moral, molt més significativa i de conseqüències que no pas les victòries bèl·liques, perquè els pobles viuen per l'esperit; i la vida perdurable, la que unes generacions transmeten a les altres, és la de l'esperit; i per això lo més permanent és la fe, de manera que els vostres passats menjaven, vestien, parlaven, d'una manera distinta de vosaltres, però com vosaltres veneraven el Santíssim Misteri, i d'aquell viril d'or i pedres precioses on està guardada la sagrada i miraculosa Forma sacramental eixien influències dolcíssimes i dels seus cors sentiments amorosos, lo mateix que ara, als darrers dies del segle XIX.» I el mateix diu el qui en aquests moments és successor del bisbe Torras i Bages: «La vostra presència en aquest recinte sagrat del monestir palesa que la devoció i l'estima vers el Santíssim Misteri són vives en els santjoanins del segle XXI. Que no mori mai aquesta devoció i estima! Que el Sant Misteri guardi la fe cristiana d'aquest poble al llarg dels segles!»

El Santíssim Misteri, com el seu nom mateix ja ens diu, ens porta als tres grans misteris de la fe cristiana: l'encarnació, la creu i l'Eucaristia. Recordo que en l'altra festa del Santíssim Misteri en què vaig participar vaig expressar la fe en l'encarnació expressada en la talla del Sant Crist i les imatges que l'acompanyen en el Davallament. Fou l'any 1251 quan, amb fusta de noguera i d'abet (*ligna nucis et abietis*), fusta d'aquestes contrades, es va fer el Crist del Santíssim Misteri. Amb fusta de la nostra terra modelada per la mà de l'escultor es fa present, resta representat el qui és el Fill de Déu, fill de Maria, el qui és veritable Déu i veritable home. El Fill etern de Déu que és home com nosaltres, igual en tot amb nosaltres, excepte en el pecat. Jesús, el Fill de Déu, és de la nostra mateixa fusta; és com nosaltres, germà nostre. I per això ens salva del poder del pecat i de la mort. Com diem en el credo: «Per nosaltres i per la nostra salvació, davallà del cel, i per obra de l'Esperit Sant s'encarnà de la Verge Maria i es féu home.» Aquest és el primer aspecte del Santíssim Misteri que no podem mai oblidar: el rostre sereníssim del Crist és el rostre de la misericòrdia del Pare; és el rostre visible del Déu invisible.

El Crist del Santíssim Misteri és el crucificat. La devoció cristiana del segle XIII volia expressar en l'escena del davallament de la creu la veritat de la creu de Crist,

de la seva mort redemptora. ¿Com pot haver-hi esperança en el món, si la mort i el pecat, si el sofriment i el mal no han estat vençuts? La mirada cristiana profunda de la realitat, de tot el que l'home vivia en la societat, en el seu cor, no era possible d'entendre sense la realitat del pecat original i el pecat dels homes. El mal físic, moral, espiritual té la seva arrel profunda en el misteri del pecat en el cor de la humanitat, en el cor de l'home. Solament el redemptor, el qui ha mort en la creu, és l'esperança viva per a la humanitat. I el mateix hem de confessar nosaltres restant de genolls davant el Santíssim Misteri. En un món en el qual sembla que les conquestes de la humanitat en els diferents camps de la ciència i de la tècnica poden ofuscar la fe en el redemptor, nosaltres proclamem que en el cor de l'home hi ha un misteri més gran que ell mateix. Un misteri que, sense Crist, no troba la llum, sinó que resta en la foscor de la ment i en la buidor del cor. Amb el Concili Vaticà II nosaltres proclamem: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb Encarnat... Per Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma que, fora del seu Evangeli, ens aclapara. Crist ressuscitat, destruint la mort amb la seva mort, ens donà la vida, a fi que, fills en el Fill, clamem en l'Esperit: Abbà, Pare!» (GS, 22).

Però el Santíssim Misteri no tindria la seva plena significació si no féssim esment del fet que li va donar el nom. Recordem que fou l'any 1426, durant l'abadiat de Marc de Villalba, quan en el reconditori, tancat amb una porteta de plata i excavat al bell mig del front de l'efígie del Crist del Davallament, es va trobar una sagrada forma partida en tres trossos. Els anys que van fer perdre la memòria no van ser capaços de corrompre la fidelitat de Crist en l'Eucaristia sota l'espècie del pa. El poble en veure aquest prodigi va cridar: «Misteri!», i els sacerdots de la canònica cridaren: «Santíssim Misteri!» I així, amb aquest nom, ha arribat fins a nosaltres. El Santíssim Misteri de Sant Joan de les Abadesses és un misteri eucarístic, que ens parla de la presència real de Crist en el santíssim misteri de l'Eucaristia. Com ens diu el venerable Josep Torras i Bages: «Aquest Santíssim Misteri de Sant Joan de les Abadesses és el gran misteri de la fe cristiana. La fe de si mateixa és un gran misteri; però el gran misteri de la religió cristiana, del culte catòlic, és el Santíssim Sagrament de l'Eucaristia; per això la sagrada litúrgia l'anomena *mysterium fidei*.» Siguem agraïts. Fem de cada diumenge el dia del Senyor, i en el centre, que hi hagi la celebració del Santíssim Misteri de l'Eucaristia on Jesús ens acompanya donant llum a les nostres vides.

Germans estimats, un any més som convidats a posar la nostra mirada en el Santíssim Misteri. Que la nostra mirada no sigui superficial, sinó profunda; una mirada que sàpiga endinsar-se en el misteri de fe que el Santíssim Misteri manifesta. No tinguem por d'acceptar el que no entenem. No tinguem por de no capir tota la riquesa que en ell hi ha i es manifesta. L'actitud pròpia del cristià és la de mirar amb la fe. La resposta que el Senyor espera de nosaltres, santjoanins, és la fe cristiana. ¿Som conscients realment nosaltres de l'herència que hem rebut? Novament amb paraules de Torras i Bages: «Tu, oh veneranda antiga Col·legiata de Sant Joan de les Abadesses, que representes un dels més vells monuments de la fe catòlica del nostre país en la Reconquesta, tu ets d'aquestes esglésies privilegiades on Jesús, en l'august Sagrament, ell sap per què, deté la fragilitat de la matèria i conserva incorrupta l'espècie del pa, que per sa naturalesa amb gran facilitat i prestesa queda corromput.» Som en el bressol del nostre poble que té en la fe cristiana el seu cor, la seva ànima. En aquest Onze de Setembre és bo que tornin a ressonar les paraules que deia amb claredat Torras i Bages: «Si Catalunya deixés de ser cristiana, aleshores Catalunya tampoc seria catalana, perquè a Catalunya la féu el cristianisme i la seva naturalesa és cristiana.» La mirada agraïda al Santíssim Misteri ha de ser, doncs, acompanyada per aquella petició que va fer a Jesús el pare d'aquell noi posseït per un esperit maligne: *Crec, però ajudeu-me a tenir més fe* (Mc 9,24). La fe en Crist ens obre la porta als misteris que, quan s'hi entra, esdevenen lluminosos i il·luminen la vida tant personal com social.

En el Santíssim Misteri, en el seu rostre serè brolla la llum que esvaeix tota tenebra en el cor de l'home. En aquest rostre hi trobem tot el misteri d'amor misericordiós de Déu a favor de la humanitat. En aquest rostre hi redescobrim la meravella de l'amor creador de Déu que estima la humanitat i la crida a la vida plena i feliç; hi redescobrim l'amor fins a l'extrem de Déu que no va estalviar el seu Fill, perquè en ell puguem ser alliberats del pecat i de la mort; hi redescobrim que en aquest rostre no hi ha cap retret, sols misericòrdia capaç de perdonar tot pecat, tots els nostres pecats, tot el meu pecat, podem dir tots i cada un de nosaltres. En ell, en el seu cor traspasat, hi ha la font de la misericòrdia que mai no s'exhaureix i que raja en els sagraments del baptisme, de la confessió, de l'Eucaristia.

Que ens ajudin a tenir la mirada de fe al Santíssim Misteri santa Maria la Blanca, Mare de Déu i mare nostra, i el beat Miró de Tagamanent, venerat en aquesta vila. Amén.

**JUBILEU DE LES FAMÍLIES - ANY DE LA MISERICÒRDIA - JORNADA DIOCESANA -
DIA DE LA CATEDRAL**

Catedral de Vic, 18-9-2016

Avui la nostra Església de Vic pren, encara més, la fesomia de família. Pren aquesta fesomia perquè, de fet, ho és. L'Església és família de famílies. I en l'Any Sant de la Misericòrdia, convocat pel sant pare Francesc, no podia faltar-hi el dia del Jubileu de les Famílies que avui estem celebrant. La jornada, però, com ja sabeu, ha començat aquest matí al Seminari. Tots els qui hi heu assistit, joves i grans, infants i ancians, heu treballat i après, heu jugat i compartit, heu pregat i molts també us heu confesat. En aquest moment de la celebració i de l'homília convido alguns dels petits de la jornada a presentar el seu treball perquè ens arribi a tots nosaltres la seva reflexió sobre l'Església i la família.

....

Que n'és, de gran, de bonica, de bella la família! L'Església mira sempre amb delectança la família. I amb el Papa diem: «L'alegria de l'amor que es viu en les famílies és també el goig de l'Església» (AL, 1). Encara més, nosaltres sabem que el futur de l'Església és la família. El futur de l'Església i del món, el futur dels nostres pobles i ciutats, de la nostra terra, del nostre país, és la família. L'enemic de la humanitat, el qui no estima la humanitat ni la vida humana, sap el que ha d'atacar, i ho fa. La família en els nostres temps, de manera especial, és atacada, perquè amb ella va unit el futur de la humanitat. Però la família volguda per Déu no pot perdre mai l'esperança si es manté fidel al seu fonament que és la voluntat amorosa de Déu. El Senyor per amor ha creat l'home i la dona, i per amor continua creant els homes i les dones en la meravella de l'amor de l'home i la dona, de l'espòs i l'esposa. Aquesta és la voluntat de Déu que ningú mai no podrà trencar: *Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment, ells dos formen una sola carn.*

Fer aquesta afirmació sembla una mica agosarat en el nostre món i, àdhuc, pot sonar com a estranya en els paràmetres del pensament del món occidental, que ha caigut, en allunyar-se de Crist, en el relativisme fàcil, però al mateix temps destructor de la felicitat de l'home. Sense veritat no hi ha amor. Sense veritat en el cor de l'home no hi ha plenitud, no hi ha felicitat. Sense veritat i amor no hi ha res més que foscor i buidor en el cor de l'home. No ens deixem enlluernar per falsificacions de l'amor. La

família, fonamentada en el matrimoni de l'home i la dona, és el futur de l'Església i de la humanitat. La família és el tot, és el lloc on una persona és estimada tal com és, en la veritat de la caritat, que l'ajuda a créixer en humanitat i en donació generosa. La família és la que sempre hi és. Quan les coses van bé en la família es comparteix l'alegria, i, aquesta, en ser compartida, és més alegria; però quan les coses no van bé i apareix el sofriment i les contrarietats, aquestes també es comparteixen; i la tristesa quan és compartida troba la joia profunda del consol. Què us puc dir, germans, que vosaltres no sapigueu, de la família? Però deixeu-me que us digui en nom de tota l'Església, una vegada més: «Famílies, sou la joia i l'esperança de l'Església.» No deixeu mai de ser el que sou, deixeu-vos conduir per la veu de Déu en el vostre cor que us porta pel camí de més i més amor, de més i més donació, de més i més generositat. No tingueu por d'estimar més i més. No tingueu por de la fragilitat en l'amor. La família no és una societat perfecta, sinó que és el lloc on no funcionen bé les coses, perquè és un lloc existencial, viu, molt viu. Però és el lloc de la veritable aventura humana, on l'amor i el perdó es troben contínuament. En l'amor dels esposos, fidel i fecund; en l'amor filial i fraternal, Déu hi és present. En cada família, en tota família, sigui quina sigui la seva situació, hi ha una presència de Déu, en el cor de les persones, i en el cor de la família.

Tres missatges ben concrets:

1. La família cristiana prega. La família que prega unida roman unida. Deixo que sigui santa Teresa de Calcuta, recentment canonitzada pel papa Francesc, la que us convidi a fer-ho més i millor: «És necessari pregar pels fills i en família. L'amor comença en la llar i per aquesta raó és important pregar junts. Si la família prega unida romandrà unida i els seus fills s'estimaran els uns als altres com Déu ens estima a tots i cada un de nosaltres. Sigui quina sigui la nostra religió, hem de pregar junts. Els nens han d'aprendre a resar i els pares ho han de fer amb ells. Si no es fa així, serà molt difícil rebre la benedicció de Déu, continuar avançant, enfortir la nostra fe.» Quan es prega junts en família, Déu no és un estrany per als infants i joves, Déu ens és familiar, perquè és en el si de la família on el seu nom és invocat. Pregueu junts. Redescobriu el que les famílies de la nostra terra en gran nombre feien en un passat no pas tan llunyà: la pregària del sant rosari en família. Iniciu els vostres fills en la lectura de la Bíblia i en la pregària amb els salms. Assistiu junts a la missa dominical, encara que algú faci una mica de cara de disgust perquè els nens es mouen.

2. La família cristiana viu la misericòrdia. La família és el lloc on s'aprèn què és l'amor autèntic, l'amor del qui s'oblida d'ell mateix pel bé de l'altre. No hi ha amor sense perdó, sense misericòrdia. Els cristians som els qui sabem que sense el perdó de Déu, sense la seva misericòrdia no seriem res. Demanar perdó i donar el perdó és el camí de l'amor fidel, l'amor que no mor mai. Esposos, estimeu-vos. Deixeu en mans de Déu les vostres mancances i defallences, així com també les de l'altre. No passeu cap dia sense que a la nit us doneu la mà i reseu el parenostre junts. Com a pares podeu entendre el cor misericordiós de Déu, ja que ell us ha fet el do de compartir el seu cor de pare, amb entranyes de mare. La primera escola de la misericòrdia és la família per a aprendre a estimar i perdonar, a oblidar i a guarir. La família que viu la misericòrdia en el seu si és també aquella que en el seu entorn vessa aquesta misericòrdia. En la família cristiana els pobres sempre hi tenen un lloc, tant en la pregària com en l'almoïna, però també en un plat a taula per a acollir aquell que està sol i necessita l'escalf de la família, l'àpat de l'aliment, però encara més l'àpat de la fraternitat.

3. La família cristiana és missionera. L'autèntica família cristiana no es pot tancar en ella mateixa. Necessitem redescobrir la pertinença. Ningú no pot viure aïllat, necessita els altres. Les famílies s'han d'obrir a la gran família dels parents i a la gran família de l'Església, de la comunitat. Aquesta sí que és la veritable «tribu» en la qual creixem i som educats. I en aquesta obertura de la família hem de tenir ben en compte els ancians, els avis. En això el sant pare Francesc és molt clar i per això deia ben clarament: «Com a societat hem privat de la seva veu els nostres ancians, els hem privat del seu espai; els hem privat de l'oportunitat de contar-nos la seva vida, les seves històries, les seves experiències... És l'hora dels avis: que els avis somiïn i que els joves aprenguin a profetitzar, i a realitzar amb la seva força, amb la seva imaginació, amb el seu treball, els somnis dels avis.» Família oberta a la societat en què viu, vetllant, però, que la fe cristiana es mantingui viva. Com ens diu el Senyor, hem de ser senzills com els coloms, però també astuts com les serps (cf. Mt 10,16). Família oberta i evangelitzadora. El testimoniatge de veritable vida familiar és, per ell mateix, evangelitzador. Però també ens cal redescobrir-nos, tots i cada un dels membres de la família (pares, fills, avis, tiets...), que som evangelitzadors. Somio amb famílies missioneres, aquelles en què tots els membres pregunten junts perquè Jesús sigui més conegut i estimat. Somio amb famílies missioneres que pensen com cada un, allà on sigui, però també tots junts, poden esdevenir evangelitzadors per a aquells que són lluny de Crist i de la seva Església.

Germans, siguem tots nosaltres portadors al nostre món de la bona notícia de la família, de la bellesa de la família cristiana, i que surti, avui i sempre, del més pregon del nostre cor, una acció de gràcies ben fervent a Déu per totes les nostres famílies, per les famílies de tot el món. Encomanem-les a la Sagrada Família de Natzaret, a Jesús, a Josep i a Maria. Amén.

PELEGRINATGE A MONTSERRAT EN L'ANY DE LA MISERICÒRDIA

Basílica de Montserrat, 8-10-2016

Dissabte XXVII / II

Pare Abat i monjos benedictins d'aquest Monestir,
Germans preveres i diaques,
Pelegrins i germans tots, fills estimats de Déu.

Hem pujat a Montserrat per resar als peus de santa Maria. Ho fem com a pelegrins, perquè en aquest Any Sant de la Misericòrdia volem sentir la dolcesa de Maria, Mare de Misericòrdia; la dolcesa que ens porti a tots nosaltres a redescobrir la tendresa de Déu. Ningú com Maria no ha estat més a prop del qui és el Rostre de la Misericòrdia del Pare, ja que és la Mare del Fill de Déu fet home per nosaltres i per la nostra salvació. I nosaltres avui, com aquella dona de l'evangeli, diem a Jesús: *Sortoses les entranyes que us van dur i els pits que us van criar*. Sí, realment sou sortosa, sou benaurada, Verge Maria, perquè heu conegut la profunditat del misteri del Fill de Déu fet home. Sí, ningú com vós no ha experimentat en el seu cor i en la seva vida la misericòrdia divina. Sou realment la Tota Santa, la Tota Pura, la Immaculada. I ho sou per pura gràcia, per pur amor misericordiós. També amb l'àngel us diem: *Plena de gràcia*, plena de l'amor del Senyor! Sou l'estimada del Senyor, i sou també Mare de Misericòrdia perquè, essent la Mare del Crucificat, va entrar en el santuari de la Misericòrdia divina. El cor del vostre Fill fou traspasat per la llança del soldat i, a l'instant, es va convertir en la font de la Misericòrdia inexhaurible; la font de la misericòrdia que mai no cessa de rajar per a donar l'amor a tots els homes. Que ningú no en dubti, de la font de la misericòrdia que mai no cessa! I, si algú encara en dubtés, que miri Maria o, encara millor, que es deixi mirar per ella, i en els seus ulls tan misericordiosos trobarà tota la tendresa i la dolcesa del cor del seu Fill, encès d'amor, amb desig de donar-se a tots els homes, a tots nosaltres, necessitats sempre de la Misericòrdia divina.

Mirem Maria i en els seus ulls no veurem res més que Jesús; i és que ella sempre ens porta a Jesús, el seu Fill i, com a les noces de Canà de Galilea, ens diu avui com ahir: *Feu tot el que ell us digui*. I què ens diu Jesús? *Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden*. Sant Agustí comentant el text de l'evangeli d'avui ens diu: «La verge Maria fou més sortosa per rebre per la fe Crist que no pas per concebre la carn de Crist. Ja que a aquell que li va dir: "Sortoses les entranyes que us van dur", va respondre Jesús: "Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden." Al cap i a la fi, als seus germans, és a dir, als seus familiars segons la carn que no van creure en ell, ¿el seu parentesc, de què els va servir? Tampoc no li hauria servit de res el parentiu material, a Maria, si no hagués estat més sortosa per portar Crist en el seu cor que no pas en les seves entranyes» (*Sobre la santa virginitat*, 3, 3). Jesús ens demana, doncs, la fe en ell; la fe que s'entén des de la confiança i des de l'escolta de la Paraula de Déu, fent-se vida en nosaltres.

Maria és model de confiança en Déu. Ella és gran per la fe feta vida en el compliment de la voluntat de Déu. Confiança de dona jove deixant-se en mans del Pare i que per la fe concep en el seu si el Fill etern de Déu. Confiança de mare en deixar que el Pare teixís i brodés, amb la seva sang de mare, el rostre de la Misericòrdia, el rostre de Jesús. Confiança d'esposa en deixar que fos el Senyor qui redescobris en el cor del seu espòs, Josep, l'amor a ella i l'amor al fill de les seves entranyes virginals. Confiança de mare, deixant que el seu Fill, en el silenci i en la quotidianitat, revelés el misteri de Fill únic de l'etern Pare; confiança feta de pregària teixida en el seu cor, com un brodat de simfonia de colors i matisos: *Ella guardava totes aquestes coses en el seu cor i les meditava*. Confiança de mare, deixant que el Fill es donés sense reserva a la missió que el Pare li havia confiat. I sobretot, confiança de dona, de la nova Eva, al peu de la creu, lliurant el seu Fill, condolent-se amb ell, associant-se al seu sacrifici ple d'amor. Confiança de la qui és Mare de la nova humanitat que brolla de la mort i resurrecció del seu Fill, essent testimoni, amb la seva intercessió maternal, que la misericòrdia del seu Fill no coneix límits i aconsegueix tothom, sense excloure ningú.

I nosaltres, acollint el que ens ha dit Jesús i tot mirant com la paraula es fa vida en Maria, ¿deixarem passar de llarg la paraula de Déu, sense que doni fruit en nosaltres? Sant Pau, en el fragment de la carta als Gàlates que hem escoltat, ens ha dit: *Ha arribat l'hora de la fe*. Ell ho deia per expressar el contrast entre el temps de la Llei i el temps de la fe en Crist, l'hora de les pures obres sense confiança i amor a Déu i l'hora de la

sola misericòrdia de Déu alliberadora de l'home. L'hora de la fe és el temps propici per a acollir l'amor gratuït de Déu, l'únic capaç de canviar el nostre cor de pedra per donar-nos un cor de carn. I el mateix que deia sant Pau, us ho diu un successor dels apòstols, el bisbe dels qui pelegrinen en l'estimada terra de la diòcesi de Vic: *Ha arribat l'hora de la fe!* Mai com ara —perquè sempre és l'avui de la salvació de Déu— en aquesta nostra terra és l'hora de la fe. És l'hora de la fe en aquests moments en què aquest poble català va abandonant la fe en Crist, com el seu cor i la seva ànima; la fe cristiana amb la qual aquest poble ha nascut i s'ha anat configurant. És l'hora de la fe per a redescobrir com, més enllà dels enganys del món, l'home sense Déu és com un vaixell sense timó. És l'hora de la fe a fi que els qui creiem en Crist manifestem amb les nostres obres pròpies aquesta fe: la misericòrdia, la tendresa, la dolcesa, que tenen la seva única font en Déu. És l'hora de la fe quan se'ns demana, als qui creiem en Crist, que deixem les pors i els complexos per a llançar-nos a anunciar Crist als nostres germans. És l'hora de la fe quan hi ha massa messianismes que prometen molt, però el que volen realment és arrencar del cor dels homes la veritat per a anar vers miratges d'humanitat lluny de Déu, de Déu creador, de Déu alliberador, de Déu santificador. En el nostre entorn, no pas lluny de nosaltres, hi ha moltes persones que esperen el nostre humil testimoniatge de Crist. En el cor i en els ulls de molts germans hi ha molta tristesa i molta buidor. És l'hora de la fe, també per a proclamar la bona nova de l'amor i de la família, la qual té el seu centre en Crist, el qui estima del tot, donant la vida. És l'hora de la fe perquè la set d'amor i de veritat en el cor de l'home i la dona del nostre temps i dels nostres pobles i ciutats, solament la pot assaciar el qui és l'amor que no mor mai; aquell en el rostre del qual es manifesta l'amor misericordiós de Déu, Jesús, Fill etern del Pare i Fill de Maria, a qui sigui donat tot honor i tota glòria, en l'Església i en el món, pels segles dels segles. Amén.

INICI DE LA TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL LLUÇANÈS

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó, 21-10-2016

Divendres XXIX - II

La santa visita pastoral és la *quasi ànima* de l'acció pastoral del bisbe enmig de la seva diòcesi. Com deia sant Joan Pau II, papa, en *Pastores gregis*: «La visita pastoral és un autèntic temps de gràcia i moment especial, encara més, únic, per al trobament i el diàleg del bisbe amb els fidels.» I continua: «El bisbe ha de donar prioritat al trobament amb les persones, començant pel rector i els altres sacerdots. És el moment

en què exerceix més a prop del seu poble el ministeri de la paraula, la santificació i la guia pastoral, en contacte més directe amb les angoixes i les preocupacions, les alegries i les expectatives de la gent, amb la possibilitat d'exhortar tothom a l'esperança. En aquesta ocasió, el bisbe té sobretot un contacte directe amb les persones més pobres, els ancians i els malalts.»

Per això mateix, donada la importància de la visita pastoral, així com de la gran responsabilitat que pertoca al bisbe, i sobretot perquè principalment i pròpiament la visita pastoral és un temps de gràcia, per tot això inicio la tercera visita pastoral a l'arxiprestat del Lluçanès amb la pregària. I ho faig amb tots vosaltres, estimats germans, en aquest lloc on venerem les relíquies de sant Bernat Calbó, tot seguint el bon costum que tenia el venerable Josep Torras i Bages d'iniciar les seves visites pastorals pregant en aquest altar.

De la proclamació de la paraula de Déu, dues reflexions per a il·luminar l'inici d'aquesta visita pastoral. Sant Pau als cristians d'Efes els fa una crida a viure la vocació que ha rebut, insistint en la caritat mútua, en la relació pròpia dels cristians en la humilitat i la caritat, que tenen la seva font en la unitat de la fe i la unitat de Déu. També és aquest un aspecte important del ministeri propi del bisbe enmig del poble encomanat: fer present la crida a viure la vocació que hem rebut tots nosaltres. Vaig iniciar el ministeri episcopal en aquest mateixa catedral —ja fa tretze anys!— i les paraules que em van brollar del cor per dir-les a aquells que el Senyor em donava —en aquell moment més estimats que coneguts, però que ara, havent passat el temps, sou coneguts i estimats encara més per mi—; aquelles paraules foren: «Església de Vic, sigues el que ets!» El mateix ens hem de dir sempre. La vida cristiana té un aspecte fonamental de do. En aquest Any de la Misericòrdia l'amor immens, gratuït i incondicional de Déu a favor nostre ens és proclamat una i mil vegades. Tot és do, tot és gràcia. Tot és amor misericordiós. Sense l'amor de Déu nosaltres no som res. Per això mateix la vida cristiana no és res més —ni res menys!— que resposta al do rebut de Déu. Prenguem, doncs, consciència del que som per a poder viure el que realment som. Som fills de Déu, som estimats de Déu, som membres de l'Església, signe i instrument de la unitat de la humanitat redimida per Crist.

I, per això mateix, els qui reconeixen que tot és do i tot és gràcia, ¿com poden mantenir en el seu cor cap actitud, ni cap sentiment d'orgull i de menyspreu dels germans? La

humilitat és la virtut pròpia del cristià; almenys ho ha de ser en la recerca d'aquesta. Humilitat i caritat són inseparables, perquè l'amor autèntic porta al servei, a la donació. La comunitat dels qui creuen en Jesús és una comunitat de servidors: servidors de Déu i servidors dels germans. Com diria sant Agustí, en el cor la primacia ha de ser l'amor a Déu, però en l'acció la primacia ha de ser l'amor concret al germà. Maldem, doncs, per avançar en l'amor i la humilitat, en el servei i la donació. Enmig del nostre món el testimoniatge cristià és una necessitat, per tal que no es perdi la font de l'amor que porta la pau als cors.

I en l'evangeli hem escoltat com Jesús deia a la gent: *Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, ¿i ara no endevineu quins moments esteu vivint?* Jesús recrimina a aquells que el veuen i el senten la duresa de cor per a no reconèixer la salvació que el Pare ofereix a la humanitat per mitjà del seu Fill. La duresa de cor és sempre un misteri. Com una persona no és capaç de veure el que un altre veu? Com pot el Senyor respectar la llibertat de l'home i, al mateix temps, demanar-li responsabilitat? Per què Déu es manifesta sempre amb signes pobres? Els signes dels nostres temps són aquelles petjades del Senyor que, amb un cor ben despert, hem de saber descobrir. Perquè Déu és present enmig del món i continua trucant al nostre cor i al cor de tota persona. La mirada pessimista no és mai cristiana, perquè Déu no abandona mai la seva Església, la humanitat. Hem de saber descobrir les llavors de vida presents entre nosaltres, per a poder descobrir la presència de Déu en els signes pobres.

Nosaltres mateixos, els cristians de les parròquies i comunitats, som el signe pobre de Crist per als nostres germans. Certament que en aquests moments no podem presentar ni grans masses, ni presències qualificades i significatives, però sí que podem presentar el nostre testimoniatge de fe en Crist, manifestat en la joia profunda i en el servei atent i misericordiós. No hi ha d'haver cap persona necessitada en el nostre camí que no rebí la misericòrdia que brolla del nostre cor, ple de la misericòrdia divina, amb la tendresa i dolcesa del qui vol estimar. Les obres de misericòrdia són pròpies del cristià i totes les hem de viure amb el neguit del qui no pot fer res més, perquè sap que ell viu de la pura misericòrdia de Déu, que allibera, perdona i guareix.

En aquest curs pastoral volem posar la nostra mirada en la bellesa de la família. El missatge de la bellesa de l'amor i de la família és avui més necessari que mai. Hem de proclamar ben fort que l'amor autèntic és possible. Que la família basada en l'amor de

l'home i la dona, un amor fidel, indissoluble i fecund, és la cèl·lula fonamental de la societat i de l'Església. El sant pare Francesc ens convida a proclamar aquesta bellesa de la família i de l'amor sense cap por ni vergonya; i, a més, ens convida a tots els membres de l'Església a fer-nos propers a totes les persones i a totes les famílies sigui quina sigui la seva situació.

Com a bisbe somio amb famílies de la nostra diòcesi que visquin el que són: santuaris de l'amor i de la vida, de la misericòrdia i el perdó. Necessitem avui, potser més que mai, famílies missioneres i evangelitzadores. El testimoniatge de la família cristiana enmig del món és un signe pobre, però ple de presència de Déu que estima la humanitat.

Preguem, doncs, perquè aquesta tercera visita pastoral al Lluçanès sigui plena de la presència de Crist, bon Pastor, que dóna la vida per les seves ovelles. Ens encomanem a la intercessió de sant Bernat Calbó, home de pregària i de zel evangelitzador. Amén.